

Az Alkotmánybíróság
részére

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓBÁTON:
Ügyszám:	10/2816-0/2015	Ügyszám: 4P1003 Hiv. szám:
Érkezett:	2015 SZEPT 02.	Mellékletek: 10 db Budapest, 2015. július 28.
Példány:	4	Kezeiőroda:
Melléklet:	3x3+4x9+1 ^{db}	

A csatolt ügyvédi meghatalmazással igazoltan, ügyfelem, dr. Hidasi-Costa Nóra jogi képviselőjeként, helyette és nevében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény – Abtv. - 27.§ alapján

alkotmányjogi panasszal

élek a Kúria Pfv.III.21894/2014/3. számú, 2015. május 13-án kelt, és június 22-én kézbesített ítélete, és az általa hatályában fenntartott, fővárosi ítéltáblai 7.Pf.21.558/2013/3. számú ítélet, illetve az általa helyben hagyott fővárosi törvényszéki 6.P.26.693/2010/30. számú ítélet (a továbbiakban: Ítéletek) ellen, mert valamennyi alaptörvény-ellenes, ugyanis sérti az alapvető jogaimat, és az Alaptörvény Bíróság című fejezetének 28. cikkét.

Kérem, hogy az alkotmányjogi panaszt fogadja be, és érdemben bírálja el, mert az Ítéleteket érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességről vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéstről van szó.

Kérem, hogy a felsorolt felülvizsgálati és jogerős ítéletet, valamint az első fokú ítéletet is semmisítse meg, és utasítsa a Kúriát arra, hogy az Alkotmánybíróság határozata alapján és a vonatkozó eljárási szabályok megfelelő alkalmazásával állapítsa meg az alkotmányjogi panasz orvoslásának eljárási eszközét.

Kérem, hogy hívja fel a Fővárosi Törvényszéket, mint első fokú bíróságot, hogy a jogerős ítélet és a felülvizsgálati ítélet végrehajtását *függeszse fel.*

Ügyfelem a peres eljárásban valamennyi jogorvoslati lehetőségét kimerítette.

I n d o k o l á s

Az Abtv. 27.§ értelmében „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.

Annak a peres eljárásnak, melyben a fent felsorolt ítéletek születtek, ügyfelem volt a felperese. Az ítéletek elutasították a kártérítési járadék felemelésére irányuló keresetét, amit még 2008. december 2. napján a Budai Központi Kerületi Bírósághoz (BKKB) nyújtott be természetesen ugyanezen alperes ellen (7.P.XII.24.202/2008). E bíróság a tárgyalás kitűzését és a bizonyítás felvételét követően megszüntette a pert, egyidejűleg a keresetlevelet áttette a Fővárosi Bírósághoz. Az áttétel azt jelentette, hogy a per abban az időpontban indítottnak minősült, amikor ügyfelem a keresetet a BKKB-hoz benyújtotta. Ezt támasztja alá, hogy a Fővárosi Bíróság a kereset elutasításának terhével hiánypótlásra hívta fel, aminek eleget tett.

Az alperes már a Fővárosi Törvényszék előtti perszakban a járadékfelemelési és kártérítési követeléssel szemben elévülési kifogással élt, és a járadékfelemelés kapcsán hivatkozott arra, hogy hiányzik ügyfelem aktív perbeli legitimációja, mert bíróság még nem ítelt meg kártérítést a javára.

Ügyfelem 1976-ban született, így akkor, amikor a bíróság megállapította az alperes kárfelelősségét, még kiskorú volt. „Csak” egészségében, testi épségében és emberi méltóságában okozott nem vagyoni kárt szenvedte el, vagyoni hátránya nem volt. Az alperes alkalmazottja ugyanis az orvosi műhibát 1977-ben, a Ptk. 1978. március 1-től hatályos módosítása, tehát az előtt követte el, hogy a személyhez fűződő jogok sérelméből eredő nem vagyoni károkért fennálló kártérítési felelősséget bevezették. Erre tekintettel ügyfelem saját jogán nem érvényesíthetett volna nem vagyoni kárt. Tény azonban, hogy a Fővárosi Bíróság 1982. május 11. napján, a 41.Pf.22.314/1982/2 sz. ítéletével helybenhagyta a Budai Központi Kerületi Bíróság 10.P.XII.21.359/1982/14. számú ítéletét, amely szerint „A bíróság megállapítja, hogy a felperes kiskorú Nóra utónevű gyermeke csípőficam kezelésére visszavezethető károkért az alperes kártérítési felelősséggel tartozik.” (a továbbiakban: Alapper). Annak ellenére tehát, hogy a pert nem ügyfelem indította, a bíróság a rajta elkövetett orvosi műhiba miatt anyagi jogerővel állapította meg az alperesi kárfelelősséget.

Ügyfelem kiskorúsága idején folytak további perek szülei és az alperes között vagyoni kártérítés iránt. A Fővárosi Bíróság 41.Pf.26.899/1995/4. számú ítéletével részben megváltoztatott BKKB 7.P.XII.21.762/1993/41 számú ítélet a kár jövőbeli folyamatos keletkezése, a kár pontos összegének meg nem határozhatósága, valamint a miatt, hogy a kártérítés a szülők ügyfelemmel szembeni tartási kötelezettségét szolgálta, járadékot ítelt meg a Ptk. 355.§ és a 359.§ (1) bekezdése alapján.

Miután ügyfelem 1996-ban kikerült szülei háztartásából, apja azt kérte az alperestől, hogy a járadékot ne neki és anyjának folyósítsák, hanem közvetlenül neki, mégpedig évről évre az inflációval emelt összegben. Az alperes ezt csak azzal a feltétellel tette meg, hogy közvetlenül vele köt megállapodást erről. Meg is állapodtak írásban, hogy a káromat fedező járadékot neki fizetik, mégpedig emelt összegben. Így történhetett meg az is, hogy évről évre – írásbeli egyezségekkel – ügyfelem egyezett meg a járadéki összeg inflációs emeléséről a kötelezettel. Mindezt ügyfelem a perben okirattal bizonyította. Azt, hogy ő kérte a járadék emelését, és nem más, az alperes soha nem értette félre, mert minden levelét úgy fogalmazta, hogy a fizetési kötelezettségének jogcímét Hidasi Nóra járadékaként jelölte meg, és vele szemben vállalt kötelezettséget az emelt összeg fizetésére. Ha nem tekintette volna a járadékot őt illetőnek, hanem fizetési kötelezettségét továbbra is szülei jogán fennállóknak tekintette

volna, nyilván éppen úgy hártotta volna el az általa kezdeményezett emeléseket, mint ahogyan a járadékfelemelési perben tette. Az alperes azonban 2010-ig, tehát még a per folyamán sem hártotta el ügyfelem járadékfelemelési kezdeményezését. 2010 után a változás csupán annyi volt, hogy nem reagált a kezdeményezéseire, nem válaszolt a leveleire, nyilván a per hatására. Az alperes a pert megelőzően, és annak első évében, nem hivatkozott arra, hogy az engedményezett járadék felemelését csak az engedményező kérheti. Engedményezésre soha nem hivatkozott, nyilván azért mert az ügyfelemmel kötött járadékfizetési (azaz kártérítési) megállapodást nem tekintette engedményezésnek, hanem ügyfelem saját jogán történő igényérvényesítésnek, ami összegszerűségében azonos volt azzal, amit korábban a bíróság ítelt meg. Nyilván tisztában volt azzal, hogy a járadék ügyfelem testi épségében, egészségében és emberi méltóságában okozott károkkal áll okozati összefüggésben, és kártérítési felelősségét e miatt állapították meg 1982-ben, továbbá hogy a járadékként megállapított vagyoni kártérítést a bíróság a Ptk. 355.§ (3) bekezdése alapján, illetve általános kárként (Ptk. 359.§) ítélte meg.

A jövőbeni károk okán, általános kártérítésként megítélt járadék a jogviszony és az ügy természeténél fogva elszakad a konkrétan felmerülő számítható károktól. A jogszabály célja is nyilvánvalóan ez, hiszen lehetővé teszi, hogy ezzel a kártérítési formával ne csak múltbéli, hanem jövőbeli tényleges károk (damnum emergens) is megtéríthetők legyenek, mégpedig ezek rendszeres és tételes kiszámítása nélkül. Azzal, hogy az alperes a Ptk. 329.§ (3) bekezdésére tekintet nélkül, ügyfelem nagykorúvá válását követő 19 évvel később is fizeti a járadékot, mégpedig neki, azt jelenti, hogy a kártérítés adott módjának természetével maga is tisztában van. Igazolja ezt az is, hogy 2010-ig évről évre, per nélkül kész volt az inflációs hozzáigazításra, pedig a járadékra kötelező ítélet erről nem rendelkezett. Az alperes ügyfelemmel azonos – pert megelőző - szemléletének igazolása az is, hogy nyilván tudja, hogy a jelenleg is tartó járadékfolyósítási időszakban, ügyfelem 39 éves korában, egyes egykor bizonyított, és ekként a járadékszámítás alapjául szolgáló kártényezők aktualitásukat vagy jelentőségüket veszítették. Helyükbe ügyfelem életkora, életvitele, fiziológiai változásai okán más természetű és jellegű károk léptek.

A perben, ügyfelem személyes meghallgatása során és írásban is nyilatkozott az életéről, életvitele testi és egészségi sajátosságairól, az elmúlt évtizedek változásairól, újabb korrekciós műtéteiről, stb. Megjelölte a gyógyszerszükségeit, gyógyszerköltségeit, közlekedési többletköltségeit, gyógykezelése és a per alatti, az alperesi műhiba testi és egészségi következményei korrekcióját célzó műtéte által okozott költségeket. Árszakértő kirendelését is kérte gyógyszer és közlekedési többletköltségeimre. Tanúbizonyítást indítványozott egyes kezeléseivel, különösen a gyógytornával kapcsolatban. A Budai Központi Kerületi Bíróság előtt folyó eljárási szakban – kérelmére – igazságügyi orvosszakértőt is kirendeltek, aki véleményt adott. Ennek helytállóságát vitatva kérte, hogy a bíróság rendeljen ki másik szakértőt a jelenlegi egészségi állapota megállapítására, gyógyszerszükségeire, gyógykezelési szükségleteire és a korrekciós műtétek indokoltságának vizsgálatára. Ügyfelem meglepetéssel olvasta az Ítéletekben, hogy mindennek felhívás ellenére sem tette eleget. Az Ítéletek iratellenessége nyilvánvaló.

Mindez azért bírhat jelentőséggel az alkotmányjogi panasz körében, mert a különös bírósági eljárás és magatartás, valamint az adott perben tapasztalt torz ténybeli és jogi következtetésekre épülő Ítéletek ügyfelemet megfosztották attól az alapvető jogától, hogy ha már a károkozás 1977-es időpontja miatt nem vagyoni kártérítés nem illetheti meg, legalább a károkozással okozati összefüggésben keletkező, az alperes által egyébként térített vagyoni hátrányai teljes körű reparálását elérhesse az Alapperben

megállapított kárfelelősség alapján. Az Ítéletek, változatlanságuk esetén, véglegesen elzárják attól, hogy az általános gazdasági környezet és testi és egészségi körülményei változásából eredő, az alperessel kötött megállapodásban rögzített járadék jövőbeli emelése iránti igényét érvényesíthesse.

Hangsúlyozom, hogy ügyfelemnek az alperest kártérítésre perelnie nem kellett, mert közöttük a kárfelelősség és a járadék folyósítása körében nem volt jogvita. Jogvita csak az infláció mértékét meghaladó járadékemelésben volt, és van. Jogvita alapján per csak abban a körben indítható, melyben a jogvita rendezése szükséges. Abban a kérdésben, hogy jár-e ügyfelemnek kártérítés, és az járadékként jár-e, illetve, hogy az inflációval kell-e emelni, soha nem volt jogvitája az alperessel. Most sincs, mert a járadékot kapja.

Mindezért ügyfelem Alaptörvényt és alapvető jogait sérti, ha a bíróságok azért utasítják el a járadékfelemelésre irányuló keresetét, mert nagykorúvá válása után egy éven belül nem indított kártérítési pert. Mindezt többek között az elévülés (Ptk. 327.§), az engedményezés (328.§), a Ptk. 84.§, a 339.§, a 355.§, a Pp. 1.§ és a Pp. 3.§ (1) bekezdés (az aktív perbeli legitimáció) józanésznek és a jogszabály céljának meg nem felelő interpretációjával indokolják, mondván, akkor is szükség lett volna kártérítési perre közte és az alperes között, ráadásul legfeljebb 19 éves korában, ha az alperes egészségkárosítása okán fennálló kártérítő felelősségét jogerős ítélet már megállapította; az alperes neki fizette a járadékot, és közöttük e miatt jogvita nem volt. A járadékemelés körében sem volt jogvita. 2008-ban is csak az emelés mértékében keletkezett jogvita.

Az, hogy az elévülés a követelés bíróság előtti érvényesíthetlenségét jelenti (Ptk. 204.§ (3) bek.), és az érvényesítés csak akkor lehetséges és szükséges, ha a ténybeli és jogi alap, a felelősség, a teljesítés és az összecszerűség körében jogvita van, ügyfelem esetében viszont a jogalap és a felelősség már nem vitatható, a teljesítés pedig adott, a bíróságok látószögén kívül rekedt. Ez az oktan perre kényszerítés és az egyébként oktan per elmaradása miatti jogi hátrányok indokolatlan okozása nem felel meg a polgári jogi felelősség és az elévülés jogszabályi céljainak, a józanész szerinti értelmezésnek, és ráadásul ügyfelem alapvető jogai sérelméhez is vezetett.

A Pp.1.§ szerint *„Ennek a törvénynek az a célja, hogy a természetes személyek és más személyek vagyoni és személyi jogaival kapcsolatban felmerült jogviták bíróság előtti eljárásban való pártatlan eldöntését az e fejezetben meghatározott alapelvek érvényesítésével biztosítsa.*” E szerint a jogvita hiánya a pert oktalanná teszi, sőt kizárja. A Pp. adott rendelkezésnek tehát ügyfelem alaptörvényi jogait sértő értelmezése, hogy 19 éves kora elmúltával elveszítette kárai bíróság előtti érvényesíthetőségének jogát, az alperes pedig bírósági úton nem csak kártérítésre, de a ténylegesen fizetett kártérítési járadék felemelésére sem kötelezhető, és e körben érdemi bizonyítás felvételének sem lehet már helye, mert ügyfelemnek állítólagosan nincs jogi és/vagy gazdasági érdekeltsége (aktív perbeli legitimáció, Pp. 3.§ (1) bekezdés). Minderre a következtetésre a bíróságok azt követően jutottak, hogy az Ítéletek ismertetik az alperes ügyfelemmel szembeni kárfelelősségét, és járadék megfizetését és évről évre történő emelését is. Utálnak azokra az Alapperben született ítéletekre, melyek anyagi jogerővel bíró módon tartalmaznak ezzel kapcsolatos ténybeli és jogkövetkezmenyi megállapításokat. Kizárt, hogy ne lenne nyilvánvaló, hogy az elkövetett orvosi műhiba miatt ügyfelem erősen érdekelt vagyok a 19 éve neki folyósított járadék mértékében, felemelésében, és ez még akkor is igaz, ha netán igaz lenne, hogy engedményezésre került sor. Egyébként az alperessel kötött írásbeli megállapodások éppen annak a cáfolatai, hogy ügyfelem engedményezés jogcímén kap járadékot.

Írásbeli szerződések és egyezségek, vagy ha ez nem, akkor 19 év ráutaló magatartása (ami szintén szerződés) igazolja, hogy az alperes az ügyfelem kárát téríti közvetlenül neki, és nem a szülők kárát. Ezt igazolja az is, hogy a kötelezett ügyfelem kérésére emelte évről-évre a járadékot. Az, hogy ennek ellenére a bíróságok 6 év pertartam után elzárkóztak a kereset érdemi tárgyalásától, sérti ügyfelemnek az Alaptörvény alább felsorolt cikkeiben megfogalmazott alapvető jogait, de sérti az Alaptörvénynek a bíróságokkal szemben támasztott, alábbiakban hivatkozott elvárásait is.

Az emberi élethez, a testi épséghez az egészséghez és emberi méltósághoz való jog az ember érinthetetlen lényege. Ennek korlátozása esetén bizonyosan fennáll az alaptörvény-ellenesség. Az eljáró bíróságok ezt alábbi cikkek megsértésével valósították meg:

1. az Alaptörvény Alapvetés című fejezete

- G. cikk (2) bekezdése, ugyanis a károkozóval szembeni jogérvényesítés során nem biztosították a megfelelő védelmemet;
- az O. cikk, ugyanis az Állam bíróságai a kereset elutasításával megakadályozták, hogy megfelelő kárreparáció révén teljesíthessem azon köteletségemet, hogy az átlagos, egészséges állampolgár képességei és lehetőségei szerint járulhassak hozzá az állami és közösségi feladatok ellátásához;
- R. cikk (2) bekezdése, ugyanis az Ítéletek azt igazolják, hogy a bíróságok és az eljáró bírók kivonták magukat azon szabály alól, hogy az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire, tehát rájuk is kötelezőek;

2. az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezetének

- I. cikk (1) bekezdése, tehát az, hogy „Az *EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsődrendű kötelezettsége*”;
- I. cikk (2) bekezdését, miszerint „Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait”;
- a II. cikk, miszerint „Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg”;
- a IV. cikk I. bekezdés, miszerint „Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz”;
- az V. cikk, miszerint „Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához”;
- a XIII. cikk, miszerint „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez”;
- A XX. cikkben foglaltakat, tehát hogy „Mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez”.

3. az Alaptörvény Bíróság című fejezetének 28. cikke, miszerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józanésznek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak”.

Az eljáró bíróságok az alábbiakban felsorolt törvényhelyeket eltorzított logikával és tartalommal, alapvető jogaimat sértő módon alkalmazták. A felsorolt törvényhelyek értelmezésekor szem elől tévesztették, hogy ezeknek (is) a józanésznek megfelelő, erkölcsös célt kell szolgálniuk. Erre tekintettel a konkrét ügyben csakis akkor lehetnek összhangban az Alaptörvénnyel, ha azt a közerkölcsnek megfelelő értelmet és tartalmat szolgálják, hogy a károkozásért felelős személy ne

mentesüljön a felelősség alól, a károsult pedig minősüljön a kárról szóló jogvitában érdekeltnek, és érvényesíthesse a károkozóval szembeni jogait, ide értve a járadékfelemelést, tehát a teljes reparáció jogát is.

Ptk.

- 1.§ (2) bekezdését „(A törvény rendelkezéseit a Magyar Köztársaság gazdasági és társadalmi rendjével összhangban kell értelmezni.)”;
- a 2.§ (1) bekezdését („A törvény védi a személyek vagyoni és személyhez fűződő jogait, továbbá törvényes érdekeit.”);
- a 2.§ (2) bekezdését („A törvény biztosítja a személyeknek az őket megillető jogok szabad gyakorlását, e jogok társadalmi rendeltetésének megfelelően.”);
- a 4.§ (1) bekezdését („A polgári jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően, kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni.”);
- a Ptk. 76.§-t: „A személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.”
- 84.§ (1) bekezdését: „Akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest a következő polgári jogi igényeket támaszthatja:
  - a) követelheti a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását;
  - b) követelheti a jogsértés abbahagyását és a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől;
  - c) követelheti, hogy a jogsértő nyilatkozattal vagy más megfelelő módon adjon elégtételt, és hogy szükség esetén a jogsértő részéről vagy költségén az elégtételnek megfelelő nyilvánosságot biztosítsanak;
  - d) követelheti a sérelmes helyzet megszüntetését, a jogsértést megelőző állapot helyreállítását a jogsértő részéről vagy költségén, továbbá a jogsértéssel előállott dolog megsemmisítését, illetőleg jogsértő mivoltától megfosztását;
  - e) kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.”
- 198.§ (1) bekezdését: „A szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére.”
- 200.§ (1) bekezdését: „A szerződés tartalmát a felek szabadon állapíthatják meg. A szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akarattal eltérhetnek, ha jogszabály az eltérést nem tiltja.”
- 204.§ (1) bekezdés c) pontját: „Bírósági úton nem lehet érvényesíteni ... azokat a követeléseket, amelyeknek állami szerv útján való érvényesítését jogszabály kizárja.”
- 205.§-át: „(1) A szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. (2) A szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. Nem kell a feleknek megállapodniuk olyan kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez.”
- 216.§ (1) bekezdését: „Szerződést jogszabály ellenkező rendelkezése hiányában akár szóban, akár írásban lehet kötni. A szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni.”
- 241.§-át: „A bíróság módosíthatja a szerződést, ha a felek tartós jogviszonyában a szerződéskötést követően beállott körülmény folytán a szerződés valamelyik fél lényeges jogos érdekét sérti.”
- 326.§ (1)-(2) bekezdését: „(1) Az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

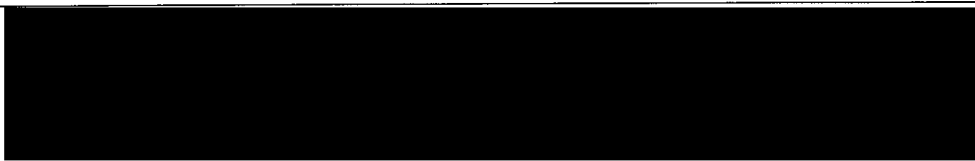
- (2) Ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra. Ezt a rendelkezést kell alkalmazni akkor is, ha a jogosult a lejárat után a teljesítésre halasztást adott.”
- 327.§ (1) bekezdését: „A követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.”
  - 328.§ (1) bekezdését: „A jogosult követelését szerződéssel másra átruházhatja (engedményezés).”
  - 329.§ (1)-(2)-(3) bekezdését: „(1) Az engedményezéssel az engedményes a régi jogosult helyébe lép, és átszállnak rá a követelést biztosító zálogjogból és kezességből eredő jogok is. (2) A kötelezettnek az engedményezésről való értesítése az elévülést megszakítja. (3) A kötelezett az engedményessel szemben érvényesítheti azokat a kifogásokat és beszámíthatja azokat az ellenkövetéseket is, amelyek az engedményezővel szemben az értesítéskor már fennállt jogságon keletkeztek.”
  - 355.§ (1), (3) és (4) bekezdését: „(1) A kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. (3) Kártérítésként járadékot is meg lehet állapítani. Rendszerint járadékot kell megállapítani akkor, ha a kártérítés a károsultnak vagy vele szemben tartásra jogosult hozzátartozójának tartását, illetőleg tartásának kiegészítését hivatott szolgálni. (4) Kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.”
  - 359.§ (1)-(2) bekezdését: „(1) Ha a kár mértéke - akár csak részben - pontosan nem számítható ki, a bíróság a károkozásért felelős személyt olyan összegű általános kártérítés megfizetésére kötelezheti, amely a károsult teljes anyagi kárpótlására alkalmas. (2) Az általános kártérítés visszakövetelésének nincs helye azon az alapon, hogy a tényleges kár mértéke utóbb nem érte el az általános kártérítés összegét. Ha azonban a kötelezett általános kártérítésként járadékot fizet, a járadék mértékének csökkentését vagy a járadékfizetés időtartamának megváltoztatását a körülmények alakulásához képest követelheti.”
- a Pp.
- 1.§: „Ennek a törvénynek az a célja, hogy a természetes személyek és más személyek vagyoni és személyi jogaival kapcsolatban felmerült jogviták bíróság előtti eljárásban való pártatlan eldöntését az e fejezetben meghatározott alapelvek érvényesítésével biztosítsa.”
  - 2.§ (1) bekezdését: „A bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.”
  - a 3.§ (1) bekezdését: „A bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet - ha törvény eltérően nem rendelkezik - csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő.”
  - 122.§ (2) bekezdését: „Tartásdíj, *járadék* és más időszakos szolgáltatás iránt indított perben a marasztalásra irányuló kereseti kérelem a le nem járt szolgáltatásokra is előterjeszhető. Lakás, más helyiség vagy egyéb ingatlan visszaszabocsátása iránt a kereseti kérelem már a visszaszabocsátási

kötelezettség lejártá előtt előterjeszhető, feltéve hogy a visszabocsátásnak határozott időpontban kell történnie.”

- 206.§ (1) bekezdését: „A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.”

Ügyfelem hozzájárul adatai nyilvános kezeléséhez.

Tisztelettel

Dr. Hidasi-Costa Nóra alkotmányjogi panasza mellékleteinek jegyzéke

1. Ügyvédi Meghatalmazás,
2. a Kúria Pfv.III.21894/2014/3. számú ítélete,
3. a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.558/2013/3. számú ítélete,
4. a Fővárosi Törvényszék 6.P.26.693/2010/30. számú ítélete,
5. a Fővárosi Bíróság 41.Pf.22.314/1982/2 számú ítélete,
6. a BKKB 10.P.XII.21.359/1982/14. számú ítélete,
7. a Fővárosi Önkormányzat Szent János Korház és Rendelőintézet 154/2000. számú 2000. május 29-én kelt levele a járadék felemeléséről,
8. a Fővárosi Önkormányzat Szent János Korház és Rendelőintézet Jog 177/2001. számú 2001. április 28-án kelt levele a járadékemelési kérelem tárgyában,
9. dr. Hidasi Nóra 2002. május 13-án kelt járadékfelemelési kérelme,
10. a Fővárosi Önkormányzat Szent János Korház és Rendelőintézet Jog 177/2001. számú 2002. május 22-én kelt tájékoztatása.